

UZASADNIENIE

Powódka M. W. (1) wniosła przeciwko pozwanym J. K. i Z. S. o zapłatę 16164,97 zł, tytułem pozostałego wynagrodzenia w związku umową dotyczącą opracowania wniosku o dofinansowanie projektu w konkursie organizowanym przez Regionalny Program Operacyjny Województwa (...).

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani podnieśli zarzut przedawnienia.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 4 września 2018r. powódka M. W. (1) zawarła z pozwanymi J. K. i Z. S. prowadzącymi działalność w formie spółki cywilnej Biuro (...) S.C., umowę świadczenia usług polegających na przygotowaniu wniosku aplikacyjnego, dokumentów wymaganych w toku postępowania konkursowego oraz wspierania w toku całego postępowania konkursowego, zgodnie z wytycznymi i wymogami Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa (...), typ projektu: Innowacyjne inwestycje przedsiębiorstw, Projekty przedsiębiorstw zakładające rozwój innowacyjności i konkurencyjności przemysłu stoczniowego numer (...)01.05.00-IZ00- (...).

W § 4 strony postanowiły, że z tytułu należnego wynagrodzenia pozwani zapłacą powódce należność za: sporządzenie i złożenie wniosku o dofinansowanie wraz z biznes planem 8000 zł oraz za przyznanie dofinansowania 5% wartości dofinansowania. Zapłata miała nastąpić na rachunek powódki, w terminie 7 dni od doręczenia zamawiającemu prawidłowo wystawionej faktury VAT. Pozwani wyrazili zgodę na wystawienie i wysłanie faktury w postaci elektronicznej.

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa, k. 17-22.

Powódka, w imieniu której działał jej mąż i pełnomocnik, M. W. (2), wykonała umowę w całości. We właściwym terminie złożyła wniosek wraz z niezbędną dokumentacją. Zarząd Województwa (...) po dokonaniu oceny złożonych wniosków, uchwałą z dnia 5 lutego 2019r., nr 185/19, zatwierdził listę projektów, które spełniły kryteria wyboru projektów i uzyskały wymaganą liczbę punktów w ramach konkursu numer (...)01.05.00-IZ00- (...). W § 2 uchwały postanowiono, że dofinansowanie otrzymają projekty wskazane w załączniku nr 1 do uchwały, które spełniły kryteria i uzyskały wymaganą liczbę punktów. W ust. 3 paragrafu 2 uchwały wskazano, że szczegółowe warunki przekazania środków określą umowy o dofinansowanie zawarte z poszczególnymi wnioskodawcami.

W załączniku nr 1 do uchwały, w pkt 20 jako podmiot, który otrzymał dofinansowanie wskazano pozwanych - Biuro (...) S.C. J. K., Z. S.. Wysokości przyznanego pozwanym dofinansowania wynosiła 876150 zł.

Bezsporne, a nadto dowód:

- uchwała, k. 30-31,

- załącznik 1 do uchwały, k. 32-33.

Dnia 20 lutego 2019r. powódka wystawiła na rzecz pozwanych fakturę VAT nr (...) na kwotę 37718,25 zł brutto (30665,25 zł netto) tytułem umowy z dnia 4 września 2018r. za przyznanie dofinansowania.

Pozwani 28 lutego 2019r. uiszcili całą należność wynikająca z faktury.

Dowód:

- faktura, k. 52.

Powódka na zlecenie pozwanych przygotowywała również wniosek o dofinansowanie w ramach innego projektu o numerze (...).01.05.00-32- (...). W ramach tego projektu pozwani po przyznaniu dofinansowania zmienili status przedsiębiorstwa z małego na średni, zmienili lokalizację inwestycji oraz zmienili źródło wkładu własnego. W ramach tego projektu powódka w imieniu pozwanych wносиła o dokonanie zmian we wniosku. W dniu 2 marca 2021r. Instytucja Zarządzająca Regionalnym Programem Operacyjnym po dokonaniu weryfikacji dokumentów potwierdziła spełnienie uprzednio warunkowo zaakceptowanych kryteriów do projektu (...).01.05.00-32- (...).

Dowód:

- pismo, k. 25,

- wniosek o zmianę, k. 116-117,

- zeznania pozwanego, k. 140-143.

Ostatecznie pozwani zrezygnowali z realizacji obu projektów, z uwagi na utratę opłacalności przedsięwzięcia.

Bezsporne, a nadto dowód:

- pismo, k. 37.

W dniu 6 lipca 2022r. powódka wystawiła na rzecz pozwanych fakturę VAT nr (...), na kwotę 16164,97 zł brutto tytułem dalszego wynagrodzenia wynikającego z umowy z 4 września 2018r. za przyznanie dofinansowania.

Pozwani nie uiścili należności.

Dowód:

- faktura, k. 24.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione w całości.

Podstawą prawną dochodzonego roszczenia była umowa łącząca strony w zakresie usług doradczych, pomocy w skompletowaniu dokumentów, przygotowanie wniosku o dofinansowanie. Miał więc charakter umowy o świadczenie usług uregulowanej w art. 750kc zgodnie, z którym do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

W sprawie niesporne pozostawało zawarcie między stronami umowy z 4 września 2018r., jej wykonanie przez powódkę w całości, zapłata wynagrodzenia za sporządzenie i złożenie wniosku oraz wynagrodzenie wynikającego z faktury 37718,25 zł.

Spór między stronami dotyczył faktycznego momentu przyznania dofinansowania, zmian dokonywanych we wniosku i uzgodnień co do zapłaty reszty wynagrodzenia.

Zgodnie z treścią art. 6 kc powódka była zobowiązana do wykazania istnienia umowy, jej treści oraz wykonania własnego zobowiązania. W większości okoliczności te nie były sporne. Pozwani przyznawali bowiem, że strony łączyła umowa, a powódka wykonała ją w całości.

Tym samym należało rozważyć zarzut przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 751 k.c. z **upływem dwóch lat** przedawniają się **roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków** przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom.

Zgodnie z art. 120 §1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wynikało jednoznacznie, że dofinansowanie została przyznane pozwanym już w dniu 5 lutego 2019r., kiedy to Zarząd Województwa (...) wydał uchwałę przyznającą dofinansowanie podmiotom wskazanym w załączniku do niej. Fakt ten wynikał nie tylko z dowodów z dokumentów, lecz i samych twierdzeń powódki, która już w pozwie wskazała, że na skutek jej działań zostało przyznane pozwanym dofinansowanie, a projekt pozwanych został zamieszczony na liście zatwierdzonej uchwałą. Co więcej również świadek M. W. (2) zeznawał, że w momencie wydania uchwały z 5 lutego 2019 r. możliwe było wystawienie przez powódkę faktury na całość wynagrodzenia stanowiącego 5% dofinansowania (k. 140, 143). Potwierdza to fakt że powódka już 20 lutego 2019r. wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 37718,25 zł, wskazując w jej tytule „przyznanie dofinansowania”, zaś pozwani w terminie uiszcili takie wynagrodzenie. Skoro więc powódka wystawiła wówczas fakturę, a pozwani ją uregulowali, w oczywisty sposób obie strony zgodnie przyjmowały, że powódka wykonała umowę, dofinansowanie przyznano, a przez to ziszcil się warunek zapłaty pozostałej części wynagrodzenia. Na tej podstawie zdaniem sądu nie mogło być jakichkolwiek wątpliwości, że właśnie w lutym 2019r. pozwanym przyznano dofinansowanie oraz stanowiło to wypełnienie umownego warunku zapłat na rzecz powódki wynagrodzenie w wysokości 5% dofinansowania.

W tym miejscu należy wskazać, że nie miała racji powódka wskazując, że dofinansowanie została jednak ostatecznie przyznane dopiero 2 marca 2021r., w związku z decyzją Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym (k. 25). Po pierwsze jak wynikało z analizy decyzji z dnia 2 marca 2021r. dotyczyła ona projektu nr (...)01.05.00-32- (...). Tymczasem umowa będąca przedmiotem sporu dotyczyła projektu nr (...)01.05.00-IZ00- (...). Z przesłuchania pozwanych wynikało, że istotnie powódka wykonywała dla nich usługi w zakresie kilku projektów. Pozwani wskazywali, że odnoście spornej umowy z 4 września 2018r. nie dokonywali żadnych zmian ani lokalizacji, ani zmiany źródeł finansowania. Takie zeznania potwierdzała treść decyzji z dnia 2 marca 2021 r., jak i złożone przez samą powódkę dokumenty w postaci wniosku o zmianę w projekcie (k. 116). Oba dokumenty jednoznacznie odnosiły się bowiem do projektu o numerze (...)01.05.00-32- (...), a nie będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Już więc z tego powodu nie można było uznać, że w rzeczywistości ostatecznie dofinansowanie wynikające ze spornej umowy, zostało przyznane w marcu 2021r.

Po drugie takie stanowisko było w całości sprzeczne z wyżej wskazanymi dowodami, w tym zeznaniami świadka M. W. (2), który osobiście wykonywał umowę, przygotowywał i składał dokumenty oraz utrzymywał kontakt z pozwanymi. Świadek ten zeznawał, że co prawda wniosek był zmieniany i potrzebna była jego ponowna weryfikacja, jednakże wykonane przez niego prace związane z wprowadzaniem zmian stanowiły prace dodatkowe, nie objęte umową (k. 140, 143). Potwierdza to jedynie, że umowa została wykonana przez powódkę w całości już w lutym 2019r., zaś ewentualne późniejsze zmiany jakie rzekomo chcieli wprowadzić pozwani nie mogli mieć wpływu na zasadność wynagrodzenia powódki.

Po trzecie wreszcie nawet przy hipotetycznym założeniu (co jednak nie wynika z dowodów), że projekt pozwanych (...)01.05.00-IZ00- (...) również miał być zmodyfikowany na skutek następczej zmiany statusu pozwanych, zmiany źródła własnego finansowania czy też zmiany lokalizacji inwestycji, to nie mogłoby mieć to wpływu na wymagalność żądania powódki. Powódka już bowiem w lutym 2019r. wykonała w całości własne zobowiązanie, a dofinansowanie zostało przyznane. Dalsze decyzje pozwanych nie mogły samodzielnie kształtować wynagrodzenie umownego. W

przeciwnym razie możliwy byłby wniosek, że w sytuacji gdy pozwani ostatecznie zrezygnowali w całości z inwestycji i dofinansowania, powódce nie byłoby należne żadne wynagrodzenie.

Nadto powódka nie zdołała także wykazać, aby między stronami obowiązywała jakakolwiek umowa w zakresie modyfikacji terminu zapłaty części wynagrodzenia. Na tą okoliczność powódka powołała jedynie dowód z zeznań świadka M. W. (2). Zeznania świadka należało jednak oceniać w kontekście tego, że jest on mężem powódki oraz w rzeczywistości był wykonawcą umowy. Co więcej świadek nie był w stanie wskazać, z kim miał zawrzeć umowę w zakresie zmiany terminu płatności pozostałego wynagrodzenia oraz na kiedy termin ten miał przypaść. Już więc z tego względu jego zeznania nie mogły stanowić wiarygodnego dowodu na istnienie umowy i jej treść. Pozwani stanowczo zaprzeczali, aby zawierali z powódką umowę co do zapłaty pozostałej części wynagrodzenia, a powódka nie zaferowała innych dowodów (np. korespondencji elektronicznej, pism), które chociażby pośrednio wskazywały na istnienie takiego porozumienia. Dodatkowo w samym pozwie powódka wskazała, że strony umówiły się w chwili wystawienia faktury w lutym 2019r, że dalsza część wynagrodzenia będzie płatna „w ciągu kilku miesięcy”. Tym samym przyjmując nawet teoretycznie za prawdziwe takie twierdzenie, termin zapłaty przypadłby najpóźniej po 10 miesiącach, tj. w grudniu 2019r. Hipotetycznie więc już wówczas powódka mogłaby żądać dalszego wynagrodzenia, a w konsekwencji również przy takim założeniu, nastąpiłoby przedawnienie z końcem 2021r.

W świetle powyższych ustaleń stosowanie do treści art. 120 §1 kc, od dnia 20 lutego 2019r. rozpoczął bieg 2-letni termin przedawnienia, który zakończył się 31 grudnia 2021r. Powódka złożyła zaś pozew w dniu 09 lutego 2023r., dlatego roszczenie należało uznać za przedawnione, a zarzut pozwanych za skuteczny.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Na koszty pozwanych składało się wynagrodzenie pełnomocnika 3600 zł oraz opłata skarbową 34 zł.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)